
Світлини пам'яті Леоніда Коцара

Література рідного краю

СВІТЛИНА №1

КОЛИСКА ДИТИНСТВА

Леонід Коцар народився 26 серпня 1953 року в селі Павлівка Мар'янівської сільської ради Маловисківського району Кіровоградської області. Батько майбутнього поета Іван Гаврилович на той час працював бригадиром у колгоспі, мама Олена Степанівна була ланковою. Крім Леоніда, в сім'ї підростав ще старший брат Володимир.

Мені щоночі Павлівка болить...

Мені щоночі Павлівка болить
Сумним повноколосим житнім полем
З мого дитинства. Та й буя щомить -
Аж котить хвилі ген за видноколо.
Жита шумлять про сиву давнину,
Про весь мій рід, що пестив рідну землю,
Що знає смак терпкого полину,
Що знає ціну золотавим зернам.
Тут батько стежку торував свою,-
Він був завжди «на ти» зі стиглим полем,
Щожнив звитяжив, ніби у бою,
Успадкувавши хліборобську долю.
Неподалік і мама – ланкова,
Що бурякам чуби стинала справно,
Згадаю лиш – минуле ожива,
Вмить обізвавшись в серці болем давнім.

СВІТЛИНА №2

ДИТИНСТВА ГАПТОВАНИЙ СЛІД

залишився у невеличкій хатинці, що і нині є в селі Павлівка. Саме тут маленький Ляоня зробив свої перші кроки, ці стіни ще й досі пам'ятають його перші слова.

Дідівська хата, мов ясний причал...

Дідівська хата, мов ясний причал,
До того поля горнеться донині,
З дідівських вікон світиться печаль,
Поскрипують у вічність ставні сині.
Та голос роду кличе звіддаля,-
Йому ніколи не підвести rischi!
Отож ідеш назустріч журавлям:
Від сивини - до власної колиски

Щоденник душі

**КОЛИСКА МОГО ДИТИНСТВА
ЗОЛОТАВИМ ПРОМІНЧИКОМ
СВІТИТЬ ІЗ ГЛИБИНИ МОГО
СЕРЦЯ.**

Л. КОЦАР

СВІТЛИНА №3

СТЕЖКА ЮНОСТІ

Юність Леоніда Івановича пройшла в селі Мануйлівка Маловисківського району Кіровоградської області, куди родина переїхала з Павлівки, оскільки Івана Гавриловича призначили парторгом місцевого господарства, а пізніше головою колгоспу села Розсохуватка.

СВІТЛИНА №4

ПЕРШІ УНІВЕРСИТЕТИ

У 1970 році Л. Коцар закінчив Маловисківську середню школу №3, директором якої на той час був Г. М. Перебийніс. Відомий в Україні педагог у своїй книзі «Школа над Виссю» згадує, що Л. Коцар у шкільні роки був активним учасником літературної студії «Світанок» і вже тоді захоплювався поезією.

Григорію Миколайовичу Перебийнісу

*Мудрий вчителю, в сині досвітки
Ви засвітитесь пам'яттю знов.
І поділитесь своїм досвідом,
Бо та школа – найперша любов...*

*Ви, як скульптор – спочатку подумки
Образ учня вбачали без слів.
Не дивились ніколи з погордою
На колеґ своїх – вчителів*

*Ви творили добро і крилили
Вихованців своїх малих.
Недаремно і душу вилили
До краплиночки всю у них*

З ПОЕЗІЇ «ОСЯЯННЯ ДУШІ»

СВІТЛИНА №5 В МЕДОПЛИННИХ РІДНИХ СТЕПАХ

Після школи Леонід Іванович закінчив Тальнівський будівельний технікум і повернувся до рідної домівки, де його чекала найрідніша у світі людина – його ненька.

Щоденник душі

**В НАДВЕЧІР'І ТРАВНЯ
БІЛОЮ ХУСТИНОЮ ЧЕРЕМХИ
ЗАТРІПОТІЛА ЮНІСТЬ,
ВІДЛІТАЮЧИ НАВІК ВІД МЕНЕ.
Л. КОЦАР**

Світлина №6

Душі колосся золотаве

Справжнє велике кохання Леоніда Коцара – це майбутня дружина Зоя Жирна, з якою стали на весільний рушник 10 серпня 1984 року. Після одруження молода сім'я мешкала в селищі Новому. 23 червня 1985 року у них народилася донька Тетянка, яка стала ясным сонечком для татуся.

Щоденник душі

Коли сяйво твого кохання
Проникнуло в мою душу,
Весь світ забринів у ній
Весільною веселкою.

Л. Коцар

СВІТЛИНА № 7

ПОРА ВЕЛИКОГО ХЛІБА

Працюючи на будовах, інженером-геодезистом відділу капітального будівництва Кіровоградського ливарного заводу, Леонід Коцар все більше розумів, що його вабить поезія, тому став студентом філологічного факультету Кіровоградського педінституту, який заочно закінчив у 1995 році. Саме в цей час Леонід посправжньому захопився поезією.

СВІТЛИНА №8 У МАМИНІЙ БУЗКОВІЙ СВІТЛИЦІ

Перша збірка «Мамина бузкова світлиця» побачила світ у 1994 році. Вона, мов оте дитя, стала на ноги і пішла у люди, дивлячись очима автора на красу і неповторність світу, хвилюючись його турботами і принадами, вбираючи в себе багатство людських душ.

СВІТЛИНА №9

ЦЛЮЩА ВОДА З МАМИНИХ ДОЛОНЬ

Ця книга присвячена незгасній пам'яті матері Олени Степанівни, яка померла 20 червня 1990 року. Останні роки життя вона була прикута до ліжка страшною хворобою, і весь цей час доглядали неньку по черзі старший брат Вова, сестра Таня та Леонід.

Щоденник душі

Ступаю стежками пам'яті
по маминій дорозі життя
і картаю себе за те,
що завдав їй скільки болю і
смутку
серед квітучого буйноцвіття
минулих років.

Л. Коцар

СВІТЛИНА № 10

«СИВИЙ СМЕРЧ»

Поема-реквієм «Сивий смерч» вийшла з друку в 1998 році. Це своєрідний літопис Чорнобильської трагедії, яка не обминула і родину Коцарів. Книга присвячена брату Володимиру, який як і Леонід в страшний час став на захист синього неба, колосистого поля, майбутнього нашої малечі. Саме тому невблаганна смерть обірвала його молоде життя 23 січня 1996 року, дочасно спопеливши хліборобського сина чорним вогнем найбільшої катастрофи двадцятого сторіччя.

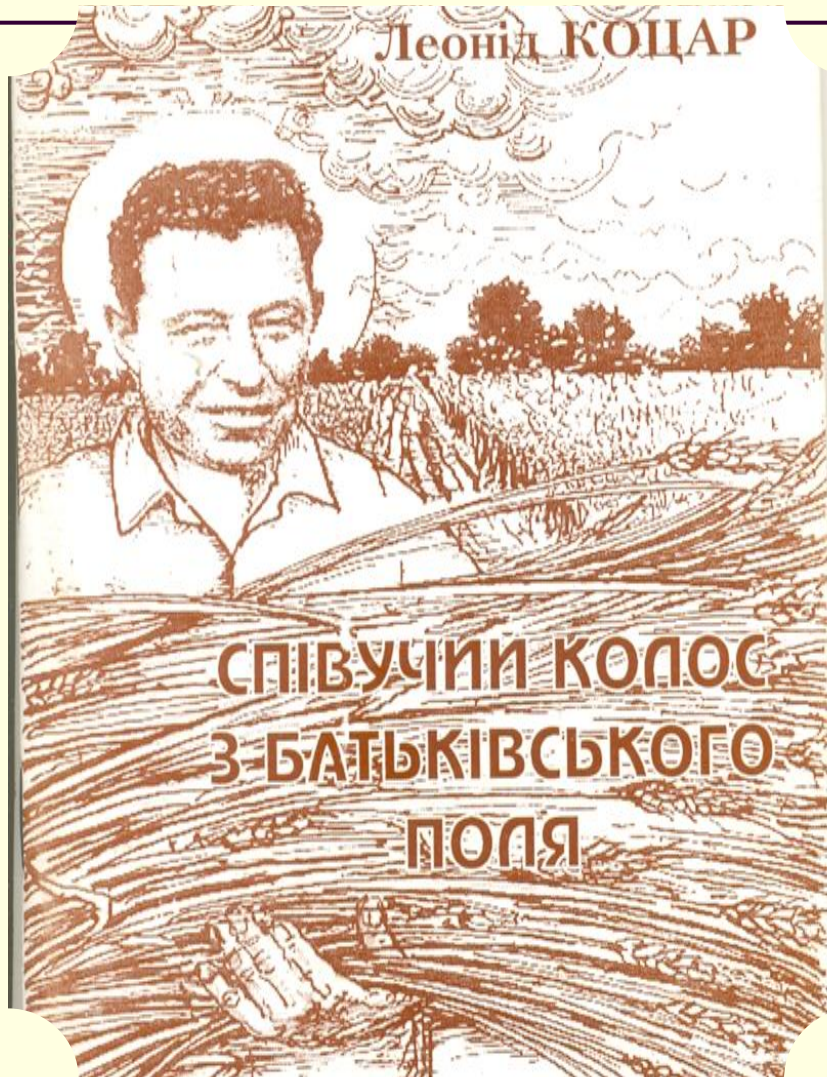
Щоденник душі

- Страшна звістка обвугленою гілкою постукала в мою душу. Той день став для мене темнішим за найтемнішу ніч, а дорога до отчого порогу стелилась безкінечним рушником невимовного смутку.

СВІТЛИНА № 11

«СПІВУЧИЙ КОЛОС З БАТЬКІВСЬКОГО ПОЛЯ»

Третя збірка поета надрукована в 1999 році. Ця книга – ще одна сходинка, яку Леонід Коцар подолав, піднімаючись до звабливої вершини Парнасу. І знову як і в попередніх збірках поет залишається вірним своїй темі болючих спогадів із життя родини, адже ключовим твором цієї книги є тетраптих «Дозрілі серпня колоски», присвячений пам'яті батька, який помер 29 грудня 1968 року.

Щоденник душі

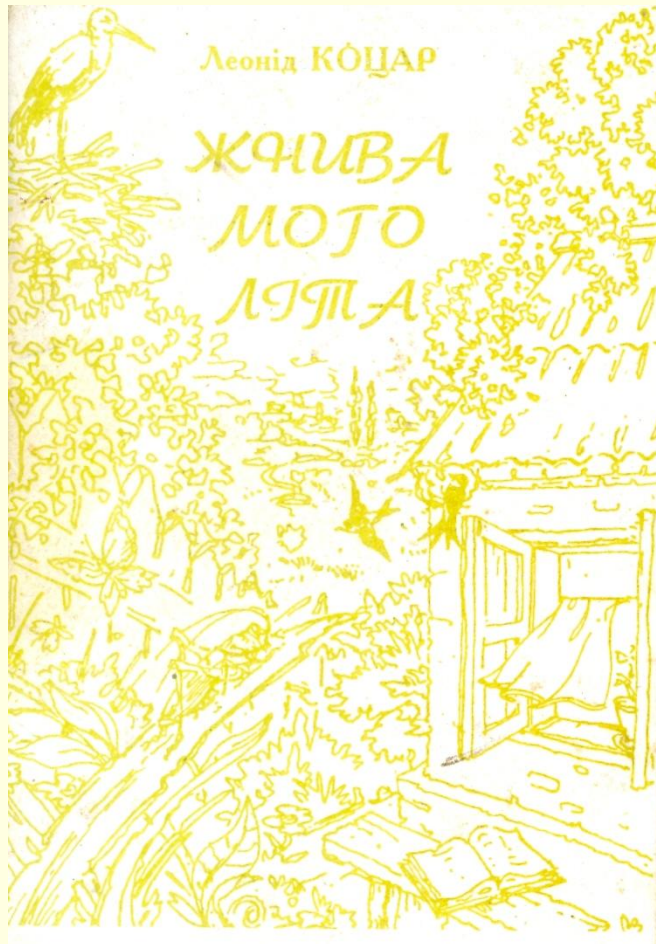
Вдивляюсь в обличчя свого минулого і бачу
Батька серед спілих
Колосків пшениці
У білому капелюсі сьогодення.

Л. Коцар

СВІТЛИНА №12

«ЖНИВА МОГО ЛІТА»

Таку назву має збірка Леоніда Коцара, яка вийшла друком у 2003 році. Ця книга вкотре підтверджує те, що поет, залишаючись самим собою, пишається власним родоводом, з любов'ю згадуючи рідних людей, своє кохання, розповідаючи читачеві про найпотаємніші думки.

СВІТЛИНА №13 «НЕСПАЛИМІ МОСТИ»

Абсолютна більшість Леонідових поезій, представлених у «Неспалимих мостах», створена під зодіаком щемких спогадів, бо й досі не відпускає його давнє минуле, часом накочують незабутні почуття від першого кохання, спомини про вчительку та рідне обійстя, де «лиш хвіртка схлипує тепер, - всі хазяї давно померли...»

«О, моя незрадлива пісне...»

- Леонід Коцар був не тільки поетом, а ще й композитором. Він написав музику до своїх поезій «Мрії білий птах», «До тебе йду через роки», «Калиновий спів», «Осінню мережані сади» та багатьох інших.
 - Засновник і незмінний редактор газети «Новенський вісник», член обласного літературного об'єднання «Степ», член Національної спілки журналістів України.

... У ВІЧНУ ОСЕЛЮ

Останні роки життя поета були сповнені болю за непоправними втратами. Здоров'я, підірване Чорнобилем, все частіше турбувало сердечними ранами. І ось теплого літнього ранку 10 липня 2011 року в батьківській хаті, що в селі Мануйлівка, зболене серце зупинилося навіки.

ЕПІЛОГ

*В німому смутку посхиляєм голови
Стожалий відчай в серце затече.
З тобою не побачимось ніколи ми,
Для нас ти був, як батькове плече.
Роки спливуть, мов журавлі у вирії,
За синє небо вигнутим ключем.
А втрати біль із душ своїх не вирвемо,
Він, як вогонь, щомиті нас пече.*